

Šulinys

Nr. 33
2014 m. Gegužis

Merkinės Vinco Krėvės gimnazija



„Studijos 2014“

Vasario 7 d. gausus būrys IIIg – IVg klasių mokinių lankėsi Tarptautinėje žinių ir išsilavinimo parodoje „Studijos 2014“. Šioje parodoje mokiniai domėjosi įvairių ugdymo įstaigų siūlomomis studijų programomis. Susipažino su studijų galimybėmis Lietuvoje ir užsienyje, reikalingiausiomis profesijomis ir specialybėmis, karjeros ir verslo perspektyvomis, stažuotėmis ir savanoryste. Parodoje dalyvavo 193 mokymo or-



ganizacijos iš 13 šalių. Lietuvos mokymo organizacijos – universitetai, kolegijos, profesinės mokyklos, kalbų kursus rengiančios bendrovės, užsienio mokymo įstaigos, karjeros konsultantai, verslo įmonės.

„Šulinio“ info
Žydrūnės Lukaševičiūtės, IVg kl.
nuotraukos





Meninio skaitymo konkursas

Vasario 4 d. Merkinės V. Krėvės gimnazijos aktų salėje įvyko tradicinis meninio skaitymo konkurso mokyklinis turas. Šiame jame dalyvavo septyniolika skaitovų, kurie susilaukė gausių žiūrovų aploдимentų. Už konkursą buvo atsakinga lietuvių kalbos mokytoja Asta Tarailienė. Komisijos pirmininkė mokytoja Rasa Aleksišūnienė, komisijos nariai: bibliotekininkė Laima Čaplikienė, mokytojos Rita Černiauskienė, Rasa Osinskienė, Asta Tarailienė, Renata Varanavičienė. Organizuoti renginį padėjo Vytautas Černiauskas. Renginio vedėjos Meda Sabonytė ir Jolita Šmitaitė (IIIg kl.).

Konkurso nugalėtojai (5-8 kl.):

I vieta: Modesta Čaplikaitė (7 kl.) (ruošusi mokytoja Laima Čaplikienė), Roneta Saveiskytė (8 kl.) (ruošusi mokytoja Asta Tarailienė). II vieta: Viktorija Jankeliūnaitė (5 kl.) (ruošusi mokytoja Rita Černiauskienė), Aldona Bubnelytė (7 kl.)

(ruošusi mokytoja Asta Tarailienė). III vieta: Jovita Urbonavičiūtė (8 kl.) (ruošusi mokytoja Rita Černiauskienė), Inesa Sinkevičiūtė (8 kl.) (ruošusi mokytoja Asta Tarailienė).

Konkurso nugalėtojai (I g-IV g kl.):

I vieta: Žygimantas Minelga (II g kl.), Domantas Nedzinskas (IV g kl.) (ruošusi mokytoja Rita Černiauskienė). II vieta: Urtė Fialkovskytė (II g kl.) (ruošusi mokytoja Renata Varanavičienė), Ieva Krušniauskaitė (II g kl.) (ruošusi mokytoja Rasa Osinskienė). III vieta: Kristina Jankeliūnaitė (IV g kl.), Ignas Bingelis (II g kl.) (ruošusi mokytoja Rita Černiauskienė).

Dėkojame už pasirodymą Eglei Barysaitei (IV g kl.), Rasai Stanevičiūtei, Erikai Kašalynaitei (III g kl.), Neringai Lisauskaitei (7 kl.) ir Rugilei Ulbinaitei (5 kl.).

„Šulinio“ info
Kristupo Černiausko, 8 kl. nuotrauka



Ar įdomūs jums Lietuvos literatūros Renesanso riteriai?

Lėlių muziejuje Latvijoje galėjome pasijusti tikrais didikais. Nuotrauka iš Gimnazijos archyvo, 2013 m.

Senoji Lietuvos Renesanso literatūra ir šiandieninis jaunimas, paskendęs technologijų pasaulyje, atrodytų du visiškai skirtingi ir nesuderinami dalykai. Tačiau, ar tai tiesa? Ar tikrai senoji mūsų literatūra neįdomi jaunimui? Juk ji yra dirva, kurioje pasodinta sėkla išauga į tvirtą medį, o šis subrandina vaisius – jaunimą. O kaip žinome vaisiai visada nukrenta ant žemės traukiami traukos jėgos. Lygiai taip pat senieji Renesanso tekstai turėtų traukti mano bendraamžius. Tačiau kuo? Į tai ir pabandyčiau jums atsakyti.

Nusikelkime į Renesanso epochą, į XVI amžių, kur literatūra prasideda nuo minties, jog reikia aprašyti herojų žygius. Tačiau, savaime suprantama, kad mūsų herojai skirsis nuo visiems gerai žinomų graikų herojų: Odisejo, Heraklio, Tesėjo ir kitų, tai bus realūs žmonės su realiais žygdarbiais, tai riteriai, karo lauke iškovoję pergalės. Štai tokiu herojumi tapo Radvila Rudasis, kurio gyvenimo detalės ir herojiškas vadovavimas lemtingiems LDK kariuomenės mūšiams Livonijos kare tapo siužeto pagrindu **Jono Radvano epui „Radviliada“**. Šio herojinio epo pradžioje LDK iškyla ne kaip pusiau laukinis, pelkėtas, brūzgynais užžėlęs kraštas, bet kaip didi valstybė ar netgi imperija – „įžymioji Lietuva“. Žinoma, poetinė kalba pripažįstama, kad Lietuva nėra apdovanota grožiu ir turtais, kokiais didžiuojasi kraštai, laikomi civilizacijos lopšiu, bet čia pat pabrėžiama, kad tai derlingas kraštas, kuris išmaitino ne vieną didžiavy-

rių kartą, kuriuos kaimynai laikė grėsmingais ir vertais pagarbos. Turbūt ne veltui Radvanas teigia, kad tokias tinkamas žemes lietuvių tautai augti ir bręsti skyrė tik pati „išmintinga gamta“. Šiose žemėse taip pat išaugo ir pagrindinis epo herojus Radvila Rudasis, kuris nusipelnė LDK kovose su maskvėnais, gindamas tėvynainius, kurie negali apsinginti patys, ir svarbiausia tėvynę, kad ši neišnyktų begaliniame visatos vandenyne. Šia mintimi tėvynės gynėjas buvo ugdomas nuo mažens, jo alegorinė auklėtojo figūra – Mūsajus viename epizode pakvietė Radvilą dar vaiką mintyse kopti ant Olimpo viršūnės ir pamąstyti: kur dingo garsioji Helada (antikinė Graikija)? Kur dabar Atėnai? Kur Sparta? Kas liko iš Kretos, Korinto, septynvarčių Tėbų? Auklėtojas siekia, kad vaikas suprastų, jog svarbu ginti savo tėvynę, kad ši neišnyktų. Kaip matome, šiandieniniam lietuviui jaunuoliui ši renesansinė literatūra galėtų suteikti pavyzdį, kad gimę ir išaugę tokioje rūsčioje žemėje, mes galime pasiekti daug ir nereikia laimės ieškoti bėgant į kitus kraštus. Taip pat svarbu ir patrioto, tėvynės gynėjo idealas, kurį mums bei jaunimui sukuria Jonas Radvanas, ypač dabar, kai graso milžinė kaimynė.

Kad ir keista, senoji Lietuvos Renesanso literatūra turėtų mus dominti, nes padeda ugdyti asmenybę. Juk galėtume lygiuotis į bebaimį Lietuvos gynėją Radvilą Rudąjį, garsiajame Oršos mūšyje, nugalėjusį stiprią Maskvos kariuomenę.

Digna Čaplikaitė, IVbg kl.



Nuo švyturėlių lig Romeo ir Džuljetos

Vasario 11 d. Merkinė V. Krėvės gimnazijos mokiniai dalyvavo Varėnos rajono savivaldybės mokyklų 7-8 klasių mokinių kelių eismo taisyklių ir saugaus eismo konkurso „Saugokime vieni kitus“ pirmame etape. Į antrąjį etapą, surinkę daugiausiai taškų (iš 100 galimų), pateko: Augustė Krivoščenko (90 tšk.), Martynas Mankevičius (83 tšk.), Neringa Lisauskaitė (79 tšk.) 7 kl., Deimantas Večkys (100 tšk.), Lukas Baliukonis (88 tšk.), Medas Pauliukas (84 tšk.) 8 kl. Ruošęs mokytojas Alfredas Šapalas. Antrasis etapas vyks kovo 27 d. Varėnos technologijų ir verslo mokykloje.

Tą pačią dieną vyko ir „Improvizatorių klubo“ pasirodymas „Romeo ir Džuljeta“. Susirinkę žiūrovai išvydo, kaip puikiai iš bet kokios čia pat sukurtos situacijos improvizatoriai gali sukurti šmaikščią istoriją. Scenoje pasirodė: Neringa Lisauskaitė (7 kl.), Kristupas Černiauskas (8 kl.), Žygimantas Minelga (IIag kl.), Ignas

Bingelis (IIag kl.), Ovidijus Čaplikas (IIIg kl.) ir šiam klubui vadovaujanti mokytoja Rita Černiauskienė. Šio pasirodymo pagrindu tapo aktorius Andriaus Žebrausko teatrinės improvizacijos metodai: „Svečiuose“, „Nykštys aukštyrė – žemyn“, „Emocijos nuo grindų“, „Reklama“, „Mirusiųjų istorijos“ ir kt. Ar galėtumėt kada įsivaizduoti, kad improvizuojant galima sukurti neįtikėtiną „Romeo ir Džuljetos“ meilės istoriją, kuri prasideda nuo to, kad Džuljeta buvusi apkūni, valgiusi vien salotas, o jos mylimasis Romeo buvęs itin žemo ūgio, kad jie susitikinėdavo kapinėse, Džuljeta ėjo į pasimatymą su radiatoriumi, driežu ir Mantu Petruškevičiumi. O istoriją vainikavo fantasmagoriška Romeo ir Džuljetos mirtis skalbyklės būgne. Štai ką gali kolektyvinė kūryba.

Neformalaus ugdymo organizatorius
Vytautas Černiauskas

Patriotinės dainos konkursas Merkinėje



Šventės vedėjos Audronė ir Evelina iš Ig klasės

Jau treči metai Merkinės Vinco Krėvės gimnazijoje vyksta šis konkursas, sumanytas mokytojos Alytės Katelnaitės ir jos auklėjamosios klasės, šiemetinių Ig klasės mokinių. Pati šventi skirta Lietuvos nepriklausomybės dienai paminėti.

Maždaug dvi savaites per mokytojos Kęstučio Breidoko muzikos pamokas 5 – Iig klasių moksleiviai aktyviai mokėsi dainų apie tėvynę. Renginį vedė Audronė Kibirkštytė ir Evelina Prieskienytė. Pirmiausia jos akcentavo,

kad Kovo 11-oji – didinga ir svarbi diena, kuri nulemia tai, kad galime laisvai bendrauti su kitomis tautomis, kad galime būti laisvi, būti savimi ir, žinoma, galime laisvai niekieno neverčiami, iš visos širdies dainuoti dainas apie Lietuvą.

Vedėjos pakvietė po atstovą iš kiekvienos klasės išsitraukti pasirodymo numerius. Pirmoji į sceną žengė Ig klasė su Gyčio Paškevičiaus ir Erikos Drungytės kūrinio „Mano kraštas“. Na, kaip ir priklauso renginio šeiminkams, jie dainavo rimti, įsijautę į dainos žodžius. Antriesiems burtų keliu teko pasirodyti IIig klasei. Sutelktais rimtais veidais atlikėjai prikaustė žiūrovų dėmesį su irgi Gyčio Paškevičiaus daina „Garbės kuopa“. Mes, aštuntokai, pasirinkome dainą, kuri skambėjo „Lietuvos talentuose“ 2010 metais. Tai Bjelle ir Peru „Brolužis“, su šia daina išgyvenome merginos liūdesį ir skausmą laukiant broliužio, grįžtančio iš karo. Po mūsų dainavo 5-okai ir nukėlė mus į senovinius bočių laikus su lietuvių liaudies daina „Ant kalno mūrai“. Pačius jauniausius dalyvius su garsiais plojimais palaikė visi žiūrovai. Septintos klasės mokiniai



Kaip ir dera, koncertas prasidėjo nuo jo organizatorių Ig klasės pasirodymo



5 klasės mokinukai scenoje jautėsi drąsiai



11bg mokiniai dainavo kartu su auklėtoja

mums suteikė viltį nekrauti lagaminų ir nebėgti iš Lietuvos, kadangi dainavo Egidijaus Sipavičiaus dainą „Pagaminta Lietuvoj“. Rimtai nusiteikę 6 –okai pasirinko itin žinomą, atgimimo laikais labai populiarią Aurikos Masytės dainą pagal Justino Marcinkevičiaus žodžius „Laisvė“. Dainuoti Kipro Mašanausko kūrinį „Kokia nuostabi, Lietuva esi“ su 11bg klase išėjo ir auklėtoja Renata Varanavičienė. Gimnazistai dainavo rimtai, tikėdami tuo, ką daro.

Reikia pasidžiaugti, kad prie konkurso prisijungė ir patys vyriausi gimnazistai, abiturientai. Jie užkrėtė linksma, džiugia nuotaika, atlikdami gerai žinomą Vytauto Kernagio dainą „Mūsų dienos kaip šventės“ Salomėjos Nėries žodžių motyvais.

Nors tai buvo konkursas, vietų niekas neskirstė: nugalėjome mes, nugalėjo visa Lietuva, nugalėjo draugystė. O kiekvienas žiūrovas išsirinko sau patinkančią dainą. Taigi penktadienį baigėme kaip tikri lietuviai ir išbėgome pasitikti šilto savaitgalio.

Gabrielė Lukšytė ir Jovita Urbonavičiūtė, 8 kl.
Vytauto Černiausko nuotraukos



Abiturientai žavūs kaip visada



Aštuntokai mėgavosi savo pasirodymu



Nors šeštokėlių ir nedaug, bet jie pasirodė puikiai



11bg klasės mokinių daina daug kam buvo netikėta ir įdomi

A r r e i k a l i n g o s u n i f o r m o s ?

Kas yra uniforma? Tarptautinių žodžių žodynas pateikia tokį uniformos apibrėžimą: „Vienos formos (vienodo sukirpimo), skiriamaisiais ženklais dekoruoti drabužiai, nustatyti įvairioms kategorijų asmenims (kariškiams, policininkams, mokiniams).“ O Dabartiniame lietuvių kalbos žodyne perskaitom, kad tai „Nustatytos formos drabužis: visi kariai dėvi“. Ką tai reiškia? Vadinasi, tiek vaikinai, tiek merginos nešioja vienodos formos, stiliaus drabužius, žinoma, priklausomai nuo lyties. Kita vertus, tai, kad uniformos rūbas dekoruotas skiriamaisiais ženklais, suteikia galimybę priklausyti tam tikrai įstaigai ar kolektyvui ir išsiskirti iš kitų. Taigi norėtusi padiskutuoti, ar verta mūsų gimnazijai susikurti uniformą?

Visų pirma uniforma leidžia būti vienodiems ir panašiams. Tokiu būdu niekas neišsiskirtų. Pasirodo, kai kurios mergaitės nori vienodų rūbų, nes taip atsirastų lygybė tarp socialinių sluoksnių. Be to, kiekvienas mokinys atrodytų tvarkingai apsirengęs. Galbūt dingtų patyčių problema, nes niekas neturėtų progos tyčiotis iš to, kaip tu apsirengęs. Tačiau visada atsirastų tokių, kurie nenorės uniformos. Pavyzdžiui, merginos bus nepatenkintos, kad negalės dėvėti naujų rūbų, kuriuos neseniai nusipirko iš „Gucci“, „Dolce&Gabbana“ ir visų kitų gerai

žinomų firmų parduotuvių. Tiesa, ne paslaptis, kad uniformos nemažai kainuoja. Tad ką daryti tiems, kurie neturi pinigų joms įsigyti? Taigi noras atrodyti panašiams vieni į kitus nėra lengvai išsprendžiama problema.

Antra, uniforma sukuria mokyklai tam tikrą veidą. Visi mokiniai nešioja tam tikros spalvos rūbus. Juos puošia mokyklos emblema. Per įvairius gimnazijos renginius akis galėtume paganyti į gražią minią gimnazistų, tvarkingai ir spalvingai apsirengusių. O nuvykę į kitas mokyklas, renginius, savo uniformomis atkreiptume kitų dėmesį ir taip atstovautumėme savo gimnazijai. Argi nebūtų gražu ir kilnu? Argi nekiltų mūsų pasididžiavimo jausmas?

Galime spėti, kad uniformos yra būtinos mokyklose, nes taip visi jaustųsi lygūs ir jiems nereikėtų kęsti patyčių ar apkalbinėjimų, kad šeimoje yra finansiškų problemų. Sutikite, kad uniformos yra labai kilnus dalykas, bet negalime taip lengvai išspręsti šio klausimo, nes tai pasaka be galo: vieni turi joms pinigų, kiti ne. Juk ne visi jas gali įpirkti, o uniformos nėra pigus dalykas. Tad šis klausimas yra atidedamas tolesniems planams, mes, mokiniai, čia tik išsakome savo nuomonę.

Jovita Urbonavičiūtė, 8 kl.



„Šimtadienis“ – yra bene labiausiai stilistiškai kryptinga šventė, turinti savo temą ir tarpusavio susitarimus aprangos atžvilgiu.
Vytauto Černiausko nuotrauka

Kodėl svarbu neišduoti savo vertybių?

Pirmiausia, kas gi tos vertybės, kurių, kaip klausimas siūlo, turėtume neišduoti? Na, vertybės – tai specifinės mus supančio pasaulio objektų ir reiškinių charakteristikos, turinčios teigiamą reikšmę žmogui, kolektyvui, visuomenei. Kaip apibrėžimas ir sako, vertybė yra specifinis dalykas, kiekvienas žmogus turi savo vertybių paketą, kuriuo jis vadovaujasi, praradę arba užslėpę šį paketą, mes prarandama savo individualumą, tampama vienu iš daugelio, lašu neapbrėpiamame okeane, blaškomame vėjų, kur papuola.

Na, jei manai esąs vienas iš tokių, kuriam saviraiška ir individualybės siekimas nesvarbu, tai galėtum atsakyti, o kam gi man savas vertybes laikyti, jei, pritaręs kitiems, galiu ramia galva gyventi toliau. Bet juk abu žinom, nėra tokio žmogaus, kuris gali atsisakyti savęs, nesvarbu, kokių moliu aplipdei savo kiautą, bet po juo yra žmogus, kuris turi savo nuomonę, savo moralės normas, įsitikinimus, turi savas vertybes. Dauguma mano, kad neparodydamas vidaus, pritardamas fiziškai stipresniam, daugiau socialinės galios turinčiam, tu elgiesi gerai ir teisingai, kai kurie pasakytų „kietai“, bet iš tiktųjų patampi paprasčiausiu bailiu, prisitaikėliu, lanksčiu gyviu, kaip ta besiranganti gyvatė rangaisi tarp žmonių be moralės normų ir skrupulų. Tokiu, kokio vaidmenį pasirinko prozininko J. Apučio novelės „Šūvis po Marazyno ažuolu“ veikėjas, senasis kaimo gyventojas Vinculis. Svarbu paminėti, jog šio kūrinio veiksmo laikas – sovietmetis, kai žmonės yra supriešinti vieni su kitu, yra pasimetę ir gniuždomi. Novelėje Vinculis yra sukrečiamas siaubingo įvykio, įvykdyto atvirai: tiesiog kaimo vidury, visiems bežiūrint, kartu ir jam pačiam, užmušamas šuo. Ir štai jis, kaimo senolis, atrodytų, išminčius, tuoj papriešins šiems nenaudėliams, bet jis, nors ir šokiruotas, pasirenka prisitaikėlio dalį, netgi pagirdamas už tokį „gražų“ šūvį. Bet argi galima jį kaltinti, jam baisu dėl savo gyvybės, tokiai visuomenei



jis ir pats tiek ir bereikalingas, kaip tas šuo. Pripažinkim, kad yra ir priešingų asmenybių, personų, kurios dėl savo tikslo padarys bet ką, lips per galvas, stums visus į šalį, kad tik ji būtų pirma ir „geriausia“. Bet neverta ir tau pasiduoti tokiems desperatiškiems žaidimams. Žinau, nemalonu, atrodo, nori kirsti atgal tuo pačiu, bet nepamiršk, akis už akį ir pasaulis bus aklas, gana, aklų žmonių ir taip pilna, nereikia dar vieno. Įveik save, ir neprarask savo vertybių lagamino, dėl nieko. Nebūk toks, koks J. Apučio novelėje „Įveikti save“ buvo mokytojas, būk žmogiškas ir vadovaukis savo kelrodėmis, o ne kitų, nes jos gali tave paklaidinti, atmušti į ledkalnį, kaip mokytojui nutiko persiskaičius kitų padaršinančių žodelių, kurie tik sukūrė perdėtą savivertę, kuri žlugo vos keliems augalotiems vyrukams išlindus priešaky.

Taigi, savų vertybių, savęs išdavimas reikštų asmenybės pražūtį, savo, kaip individo būties pabaigą. Liktum tik dulkė tarp kitų beribiame kosmose. Todėl, to nenorėdamas, turi neapleisti savo žmogiškumo, stengtis išlikti žmogumi, o ne pabaisa, svarbiausia išlikti savimi ir išsaugoti žmogiškąjį orumą, taip apsisaugodamas nuo aplinkinio blogio.

Deividas Žemaitis, IVag kl.
Kristupo Černiausko, 8 kl., nuotrauka

Vasario 16 – oji



Algimanto Černiausko nuotraukoje:

mokiniai ir mokytojai Merkinės kryžių kalnelyje, sugiedojo Lietuvos himną, suformavo didelę Lietuvos valstybės vėliavą.

Šiomet mūsų gimnazija prisijungė prie LR Prezidentės iniciatyvos „2014 Vasario 16-oji: švėskime išradingai“. Visą savaitę tradicinės veiklos pynėsi su naujomis idėjomis, gražiai derėdamos tarpusavyje ir sukurdamos patriotišką atmosferą.

Buvo atidarytos dvi parodos: 1-4 klasių „Ar jūs žinot, ar ne, ką vadiname gimtine?“ ir 5-IVg klasių mokinių „Buvom, esam, būsim!“ Sukurtas proginis stendas „Lietuva, Tėvyne mūsų“. Vyko teminės istorijos pamokos. Jose mokiniai galėjo išsamiau susipažinti su įvykiais vedusius mūsų tautą Nepriklausomybės keliu. Organizavome foto sesiją „Mes – lietuviai!“, kurios metu 1-IVg klasių mokiniai, pasipuošę tautine atributika, įsiamžino bendroje nuotraukoje.

Gaminome ženkliukus „Aš myliu Lietuvą“, kuriuos segėjome penktadienį. Tą patį penktadienį vyko tritaškių mėtymo turnyras „Tritaškis už Nepriklausomybę“. Pirmąją vietą iškovojo Donatas Bingelis (IIIg kl.), antrąją – Lukas Lenkevičius (8 kl.), trečiąją – Daumantas Žitkus (8 kl.).

Visos savaitės veiklą karūnavo akcija Merkinės kryžių kalnelyje. Šios akcijos metu gimnazijos mokiniai ir mokytojai sugiedojo Lietuvos himną ir suformavo didelę Lietuvos valstybės vėliavą, tarsi įtvirtindami mintį, kad savo valstybę mes kuriame visi.

„Šulinio“ info



Turnyro „Tritaškis už Nepriklausomybę“ nugalėtojai kartu su mokytojais. Emilijos Rožankevičiūtės, 8 kl., nuotrauka

Foto sesija „Mes – lietuviai!“





Mokytojo Kęstučio Breidoko vadovaujamas choras

Nepriklausomybės dienos šventė Merkinėje

Išklausę šventas miškas Merkinės Švč. Mergelės Marijos ėmimo į dangų bažnyčioje merkiniškiai rinkosi į V. Krėvės gimnazijos aktų salę. Kaip ir kasmet Merkinės bendruomenė čia sukvietė iškilingas gimnazijos mokytojų, mokinių ir tėvų koncertas.

Šventė prasidėjo iškilingu Lietuvos himno giedojimu. Po nuoširdžiai nuskambėjusių V. Kudirkos posmų išgirdome, kaipgi Lietuvoje jaučiasi „Kukutis“, per ilgus darbus nematęs tėvynės. M. Martinaičio eiles skaitė mokytoja Rita Černiauskienė. Jausmingai suskambėjo Ronetos Saveiskytės (8 kl.) ir Urtės Fialkovskytės (IIbg kl.) duetas, atlikęs visiems puikiai žinomą E. Masytės dainą „Laisvė“. B. Brazdžionio „Lietuvos motina“ eiles jautriai perskaitė mokytoja Rasa Alekšiūnienė. Savos kūrybos dainą „Vakaras ar rytas“ apie sunkią partizanų dalį sudainavo Urtė Fialkovskytė (IIbg kl.), šią dainą padėjo paruošti mokytojai Kęstutis Breidokas ir Saulius Taraila. Jaunasis gimnazijos poezijos talentas – Modesta Čaplikaitė (7 kl.) puikiai perteikė B. Brazdžionio eilėse „Regėjimas“ glūdinčias nuotaikas. Scenoje uždainavo vyrų kvartetas, mokytojai:

Stasys Papartis, Gintautas Rudzis, Kęstutis Breidokas ir Vytautas Černiauskas. Sodriais balsais vyrai atliko dainą „Palankūs vėjai“, savo sąskambiais sužavėdami ir paliesdami ne vieną jautrią sielą.

Žiūrovai išvydo ir miniatiūrinę kompoziciją pagal Maironio eiles „Taip niekas Tavęs nemylės“, kurią atliko mokytojai Linas Nekrošius, Rasa Alekšiūnienė ir Milda Truncienė. Jaunimo ansamblis, vadovaujamas mokytojo Kęstučio Breidoko, sudainavo lyrišką dainą „Tu“. Mokytojas Antanas Kulakauskas ir jo mokinukai, trečiokėliai – Gustė Petrulėvičiūtė, Kotryna Černiauskaitė, Danielius Sabonis ir Matas Kalvinskas nuotaikingai perskaitė S. Gedos eilėraštį „Laiškų namelis“. Scenoje skambėjo ir Vytauto Černiausko sukurta daina „Merkinė“, kurią atliko žavus „Kukumbalio“ kolektyvas, tarp kurių buvo ne tik jaunimėlis, bet ir mamos kartu su mažaisiais vaikeliais. Abiturientas Domantas Nedzinskas ne tik žavi savo piešiniais, bet ir turėjo progą nudžiuginti susirinkusiuosius savo skaitovo talentu perteikdamas gilius jausmus, glūdinčius V. Mačernio eilėraštyje „Aš pažinau karalių

tavyje“. Dar viena scenoje pasirodžiusi solistė – Roneta Saveiskytė kaip visada užbūrė linksma nuotaika scenoje, sudainuodama džiaz stiliaus dainą „Pienė“. Nepaprastai talentingas ir daug aktorinių gebėjimų turintis Žygimantas Minelga (IIag kl.) priklausė žiūrovų dėmesį skaitydamas T. A. Rudoko noveletę „Rašytojas“. Jaunučių ansamblio atliekama daina „Mano vardas Lietuva“ skambėjo itin džiugiai, šmaikščiai ir prasmingai. Daug jautrumo išgirdome direktorės pavaduotojos Rasos Bingelienės skaitomuose J. Strielkūno posmuose „Mano vardas Lietuva“. O šventę užbaigė spalvingas abiturientų valsas ir skambi V. Kernagio laikus menanti daina „Mūsų dienos kaip šventė“.

Tėvynę mes mylim, o šis koncertas įrodo, kad Merkinės gimnazijos bendruomenė yra labai kūrybinga, draugiška ir patriotiška. Dėkoju mokinius ruošusiems mokytojams Kęstučiui Breidokui, Ritai Černiauskienei, direktorei Reginai Sakalauskienei, abiturientų auklėtojai Renatai Černiauskienei. Ačiū visiems, prisidėjusiems prie šiltos, jaukios šventės.

**Neformalaus ugdymo organizatorius,
Vytautas Černiauskas**

Algimanto Černiausko nuotraukos



Mokytojų kvartetas



Šaunusis Urtė ir Emilijos duetas



Scenoje abiturientai



Ką mes žinome apie Kristijoną Donelaitį?

Kristijonas Donelaitis gimė 1714 m., mirė 1780 m. Gyveno Mažojoje Lietuvoje, Lazdynėlių kaime. 1731 m. įstojo į Karaliaučiaus Knypuvos katedros mokyklą, kurią baigė 1736 m. Buvo Stalupėnų mokyklos muzikos mokytojas ir choro vedėjas. Tolminkiemio parapijos klebonu dirbo iki pat mirties. Be to, K. Donelaitis buvo ne tik liuteronų kunigas, bet ir Mažosios Lietuvos lietuvių grožinės literatūros pradininkas, laisvalaikio mėgęs rašyti eiles lietuvių ir vokiečių kalbomis, komponuoti muziką, daryti fortepijonus, barometrus. Palaidotas Tolminkiemio bažnyčioje. Beje, iš jo kūrybos yra išlikę kelios pasakėčios, keletas pasakojimų, o žymiausias Kristijono Donelaičio kūrinys, kuris ir dabar yra tebežinomas, poema „Metai.“ Tačiau ką iš tikrųjų žinome apie Kristijoną Donelaitį? Ką mano bendraamžiai gali pasakyti apie jį? Kaip tik pamėginau keletą jų apklausti.

Pavasariį, kai saulė pašildė, kai galima daug ką nuveikti, sužinoti ir sugalvoti, aš pamaniau, o kodėl gi nesužinojus, ką mano metų mokiniai žino apie Kristijoną Donelaitį? Paklausinėjau 6-8 klasių mokinius. Paaiškėjo, kad mano bendraamžiai nelabai daug ką žino apie Kristijoną Donelaitį jo kūrybą, biografiją. Jie pasakė, kad nieko apie jį nežino, nesidomi, jiems tai neįdomu arba iš prisiminimų kažką pasakydavo, tačiau tiek mažai... Keletas mokinių

pasakė, kada gimė, mirė... Kyla klausimas, argi šiame, paskelbus 2014 m. Donelaičio metais, nekyla noras atsukti savo ausis kaip lokatorius ta kryptim, iš kur pučia informacijos vėjai? Juk tiek televizijoje aktoriai skaito poeto „Metų“ ištraukas. Net internete populiariose svetainėse, kaip www.youtube.com, grupė „Liūdni slibinai“ dainuoja Donelaitį, kuriami vaizdo klipai, aktorius Rolandas Kazlas moko, kaip skaityti poemą. Net populiariajame facebook'e kuriasi įvairios grupės, skirtos šiam poetui.

Taigi pirmyn, žmogau miels,
lįsk į interneto džiungles,
kreipk savo ausis palei radijo jūres
ar televizijos kanaluosna naršyk
ir veizėk, kaip donelaitiškos gėrybės
pačios in tavo rankas ir akis plūste plūsta.

Aš manau, kad kiekvienas, save ir kitus žmones gerbiantis mokinys, privalėtų žinoti apie Kristijoną Donelaitį ir kitus rašytojus, kad turėtų galimybę bei norą išsakyti savo nuomonę ne tik žodžiu „nežinau“, bet gebėtų diskutuoti apie juos ne vien per pamokas, bet ir po pamokų. Taigi, visiems mokiniams, taip pat ir man yra kur tobulėti, nes mes labai mažai žinome apie Kristijoną Donelaitį irgi kitus rašytojus.

Aldona Bubnelytė, 7 kl.
Gabrielės Lukšytės, 8 kl., nuotrauka

Diena miške

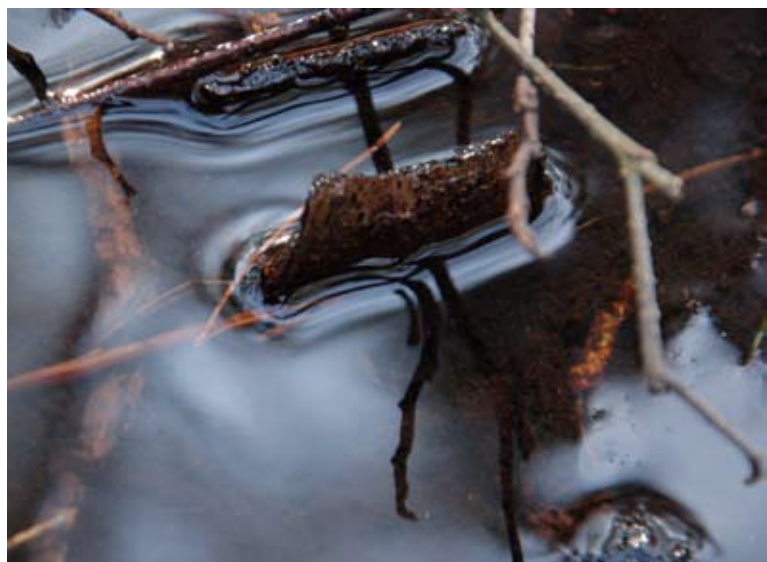
Kai atėjo ruduo, mes su tėčiuėjome į mišką kirsti medžių. Tėtis sėdėjo ant kelmo ir galando kirvį. Aš pamačiau lapę ir išsigandau, nes žinojau, kad lapės kanda. Tačiau paėjau toliau ir pamačiau, kaip lapė lenda į ola, ir nusprendžiau jos nebijoti.

Mes su tėčiu kalbėjome apie miško gyvūnus, kaip jie kenčia šaltį, kaip medžiotojai jiems spendžia spąstus. Dar tėtis papasakojo, kaip žmonės senovėje iš rąstų rentė namus, iš akmenų grindė.

Kiek padirbėjęs aš pradėjau skųstis, kad man skauda koją, todėl tėtis mane siuntė namo. Tačiau mes nusprendėm, namo eiti kartu, o į mišką grįžti ir tęsti pradėtus darbus kitą dieną.

Ovidijus Točelis, 5 kl.

Gabrielės Lukšytės, 8 kl., nuotrauka



Mėgstamiausia savaitės diena

Šeštadienis iš tiesų mano mėgstamiausia savaitės diena. Ji skirta poilsiui ir laisvalaikiui. Tą dieną galiu leisti, kaip panorėjęs, o ypač mėgstu tądien bendrauti su savo šeima.

Visų pirma, šeštadienis tai poilsio diena. Diena, kai nereikia eiti į mokyklą. Galiu nedaryti namų darbų, nes juos ruošiu sekmadienį. Galiu ilgiau pamiegoti. Taip atgaunu jėgas ir būnu žvalus. Taip aš pailsiu ir pasiruošiu eiti į mokyklą.

Be to, šeštadienį daugiau laiko skiriu laisvalaikiui, nes darau, kas man patinka. Galiu važinėti dviračiu, žaisti su draugais, skaityti knygas. O jei lieka laiko, žaidžiu kompiuteriu. Dviračiu važiuoju į parduotuvę pirkti ledų visai šeimai. Taip man būna linksma, kad norisi linksmintis daugiau.

Galų gale, šeštadieniai susirenka visa šeima namuose. Dažnai atvažiuoja močiutė. Aš su ja žaidžiu. Aš ją labai myliu, todėl man patinka būt su ja. Labai mėgstu žaisti su savo sese. Jai eina tik antri metukai. Mes žaidžiam gaudynių ir slėpynių. Kartais ji užsiropščia man ant kelių ir trukdo žaisti kompiuteriu. Man labai patinka būti su savo mylima šeima poilsio dieną.

Taigi, šeštadienis tai diena, kai aš galiu pailsėti nuo mokyklos, kai linksmiuosi, kaip išmanau, ir puikiai leidžiu laiką su savo šeima. Argi galima nemėgti šeštadienio?

Viktorija Jankeliūnaitė, 5 kl.

Ovidijus Točelis, 5 kl.

Mokykla

Mokykla tai mūsų kiekvieno kasdienybė, į mokyklą einam kiekvieną darbo dieną. Mokykla vieta, kur mokosi mokiniai. Ją privalo lankyti visi, kad užaugę galėtų kuo nors tapti.

Mokykla man padeda atrasti save. Joje gali tapti tyrinėtoju, keliautoju. Gali išmokti kurti eilėraščius. Gali tapti dainininku. Pasaulį gali ištyrinėti iki smulkiausių detalių. Tapęs keliautoju gali pamatyti daugiau ir vis daugiau pasaulio. Kai išmoksti kurti eilėraščius, tu gali parašyti eilėraščių knygą, kurią skaitys, ir maži, ir dideli. Perskaitę kai kurie tave pagirtų, kiti papeiktų. Už eilėraščių knygą gali laimėti premiją, pamatyti daugiau garsių knygų kūrėjų. Tapęs dainininku, tu gali laimėti dainų projektus, tapti žymus, tave visi gerbtų ir mylėtų. Važinėdamas po visą pasaulį, dainuotum dainas ir suteiktum žmonėms džiaugsmo. Štai ko gali išmokti mokykloje.

Gavęs diplomą, padėką ir ką nors išmokęs, tu gali būti labai laimingas, tarsi laimės kūdikis. Tačiau niekada be pastangų ir sukaus darbo nieko nepasieksi. Užtat ir reikia mokytis. Mokykla išmoko tave to, ko tau reikės gyvenime.

Poezijos popietė, skirta pasaulinei poezijos dienai

Kovo 27 dieną mūsų gimnazijoje vyko poezijos popietė. Popietėje dalyvavo 5 – 8 klasių mokiniai. Renginį vedė IIag klasės gimnazistai Žygimantas Minelga ir Ieva Krušniauskaitė, o renginį organizavo lietuvių kalbos mokytoja Rasa Osinskienė. Eilėraščius skaitė net 17 mokinių, gausiausia buvo penktokų, daugiausiai mokiniai skaitė pavasario tema. Netgi keista – populiariausias skaitomas eilėraštis buvo Maironio „Pavasaris“. Po pirmos dalies laukė



staigmena iš vedėjų, mums buvo duota užduotis susiskirstyti į komandas po keturis ir sukurti eilėraštį iš keturių duotų žodžių. Net pasirinktoje rankovės visi kibo į darbą ir štai kokių linksmų ketureilių pavyko sulaukti. Galime pasidžiaugti, kad prie kūrybos prisidėjo ir lietuvių kalbos mokytojos. Jūsų dėmesiui ir siūlome paskaityti improvizuotus eilėraščius.

Gabrielė Lukšytė, 8 klasė
Jolitos Šmitaitės, IIIg kl., nuotraukos



**Deimantė ir Audrė
Pavasaris**

Paukšteliai man praneša žinią –
Saulėtas pavasaris grįžta.
Svajingai šnabžda pavasaris:
Takeliais senais, numylėtais skubu pas tave.

**Darija ir Jovita
Vyriausybė**

Dalyte, tu melsva gėlyte,
Įkvėpi mūsų valstybę,
Turi tu juodą diržą,
Kubilių tu myli labai.
Jau pavasaris atėjo ir jau pievos sužydėjo,
Ilgesingai lauki Pakso,
bet jis nesugrįš tikrai.
Atėjo karas Ukrainoj,
O tu sėdi sau ramiai.
Prie kompo prisėdai ir pagūglinai linksmi.

**Aurimas, Diana, Lukas, Gabrielė
Pavasaris sugrįžo**

Jau pavasaris atėjo
Ir žibutės sužydėjo,
Draugas sveikina mane
Su dangaus žydra spalva.

**Sandra, Roveną, Karolis, Tomas
Saulė**

Mūsų draugystė
lyg saulė šviesi
laimingiausias, šviesiausias dalykas
kurio į nieką neiškeisi.

**Rugilė, Kamilė, Viktorija, Miglė
Pavasaris**

Vėjas svajingai kedena man plaukus
Ir meiliai bučiuoja akis.
Vaivorykštė šviečia pro lietu...
Svajingai užmigdo mane.

**Roneta, Gabrielė, Emilija, Modesta
Vakaras**

Ir koks lietingas vakaras...
Lelijos supas ežere...
Valtelė mano svają neša.
O ašara nubyra veidu lyg žara.

Žygimantas, Ieva

Pavasario ramybę sudrumstė Žygio šiluma,
Ir kaip lakštingala graži pro langą žiūrėjo Ieva,
Ir valgyt mes jau trokštame, nors popietė dar tik
Įpusėjo, bet pavasaris į skrandžius atėjo.

**Mokytojos Asta, Rita, Rasa
Svajone, lik sveika**

Papūtė vėjelis nuo skardžio geltono,
Atsikvėpė kalnelis švelniai raudonas.
Sėdėjo trys damos – lingavo, lingavo,
Svajonę svajėjo spalvotą prie namo.

O namas rymojo pakreipęs galvelę,
Galvojo namelis: kur dėti mergelę?
Kur dėti mergelę, kur rūtą pražudė?
Ateis gal bernelis pakreipęs kepurę?

Ateis gal bernelis, mergelę priglaus,
Spalvotam kalnely dainelę užtrauks.
Dainuos bernužėlis, mergelė klausys...
Trys damos spalvotą svajonę lipdys.

Ir skris ta svajonė, ir kelio nerastas...
Gal senas senelis teisybę atras?
Atradęs teisybę, parodys joms kelią
Pas kauką, raganių – duos burtų lazdelę.

TARPTAUTINĖS VAIKŲ KNYGOS DIENOS ŠVENTĖ



Kūrybiškos šventės akimirka

Balandžio 10 –ąją dieną Merkinės Vinco Krėvės gimnazijoje vyko Tarptautinės Vaikų knygos dienos šventė „Atversta vaikystės knyga“. Nors šventė ir nesutapo su pasakų kūrėjo H. K. Anderseno gimtadieniu, kuri švenčiama balandžio 2 –ąją, tačiau mūsų mažieji skaitytojai ją pasirengę švęsti visada.

Šiomet vertėme vaikų poezijos puslapius. Kodėl? Renkant Vaikų metų knygos penketuką, gimnazijos mažieji skaitytojai labiausiai buvo sužavėti Antano Šimkaus eilėraščių knyga „Vaizdai iš gyvenimo bobulytės ir kt.“. Todėl jau nuo pat ryto visiems pradinių klasių mokiniams teko susipažinti su iš šios knygos atkeliavusiomis herojėmis bobulytėmis Stasėmis, kurias įkūnijo 8 klasės mokinės. Po pažinties vaikai kibo į smagų darbą: spalvino, karpė, klijavė jiems nupieštas įvairias bobutes. O, kokios jos visos spalvingos ir akį veriančios tapo po mažųjų rankelių prisilietimo.

Vėliau visi sugužėjome į aktų salę, kur skambant vaikiškai melodijai ir eilėms, tęsėme vaikiškos knygos šventę. Bibliotekininkė Margarita Leskauskienė pristatė šių 2014 metų Tarptautinės vaikų knygos dienos plakatą, už kurį šiemet atsakingas IBBY Airijos skyrius. Vėl čia mums talkino šiemet jau būdamas abiturientu Domantas Nedzinskas, kuris nupiešė ir bobulytes, ir plakatą. Labai smagu paminėti, kad mūsų mokyklos pradinių klasių mokinių teatriukas „Pelėdžiukas“, vadovaujamas mokytojos Zitės

Kulakauskienės, suvaidino ištrauką iš Ingridos Vizbaraitės knygos „Karžygiuko istorija“, kuri ir tapo nugalėtoja Metų knygos rinkimuose.

Poetas P. Širvys yra pasakęs: „poezija – visų pirma – svajonė, jausmas ir muzika, meilė ir neapykanta, apmaudas ir ilgesys, nuoširdus vaiko juokas ir mąstančio žmogaus sarkazmas, verksmas su ašarom ir ašaros be ašarų... Viskas, kas žmogiška.“ Taip pradėjome kitą šventės etapą – viktoriną. Čia ir mokiniai, ir jų mokytojai turėjo pasukti galveles. Jiems teko atpažinti ne vieną poezijos knygelę, sudėlioti, įrašyti ar sukurti ne vieną eilėraštį ar eilėraščio žodį. Emocijos buvo įvairios: susimąstymas, smalsumas, džiaugsmas ir gardus juokas. Taip smagiai mums bežaidžiant, salės duris atvėrė patys mažiausieji šventės dalyviai – tai mūsų svečiai, Merkinės pagrindinės mokyklos priešmokyklinės grupės vaikučiai kartu su savo auklėtojais, kurie visi kartu prisijungė prie berungtyniaujančių pradinių. Be to, jie mums nedrąsiai, tačiau labai nuoširdžiai padėklamavo išmokus eilėraštkus. Šventę pratęsė ir visų kitų pradinių klasių mokinių skaitomos eilės. Vieniems tai buvo pirmasis drovus užlipimas į „didžiąją sceną“, kitiems – jau įprastas jausmas. Kaip smalsu ir gražu buvo stebėti visus mažuosius skaitovus.

Vaikų knygos dienos šventėje netrūko nei geros nuotaikos, nei apdovanojimų. Visi geriausiai pasirodžiusieji bei daugiausiai gimnazijos bibliotekoje perskaitę knygelių buvo apdovanoti. O visos šventės kulminacija – Alytaus lėlių teatro „Aitvaras“ parodytas muzikinis monospektaklis – žaidimas „Sigutė“. Vaikai galėjo ne tik žavėtis scenoje matomu reginiu, bet ir patys dalyvauti kaip aktoriai.

Pabaigoje norisi pasakyti, kad knyga laukia visų mūsų, tik reikia ją surasti ir su ja susidraugauti, ko ir linkime savo skaitytojams, nes vaikų literatūra – tai pasaulis, kuriame telpa visa, kas įdomiausia ir mįslingiausia.

*Bibliotekininkė Laima Čaplikienė
Vytauto Černiausko nuotrauka*

„Veiksmo savaitė BE PATYČIŲ“

Merkinės V. Krėvės gimnazijoje

Šiais metais „Veiksmo savaitės BE PATYČIŲ“ prasidėjo draugiškomis krepšinio tryš prieš tris varžybomis – „Tolerancijos taurė“. Šiose varžybose laimėjo „Tornado“ komanda – L. Lukšys, D. Bingelis, A. Česnulevičius, O. Čaplikas, IIIg kl.

Kaip ir kasmet mokinių tarybos nariai dalijo progines emblemas, primindami, kad bendraujant pirmenybę reikia teikti draugiškumui, tolerancijai, pagarbai. Šiomet emblemas kūrė abiturientė Ž. Lukaševičiūtė. Dar Mokinių tarybos nariai penktokams skaitė paskaitą apie draugiškumą, toleranciją vienas kitam, demonstravo savo sukurtą filmuką apie tai, kaip derėtų elgtis mokykloje ir ko nereikėtų daryti.

Pradinių klasių mokytojai su mokiniais kalbėjosi tema „Koks aš draugas“. Savaitės pabaigoje šia tema bus sukurtas stendas. Vyko „Sveikuoliukų šventė“, kurios metu mažieji mokinukai sportavo kartu su tėveliais.

Dailės pamokų metu buvo piešiami piešiniai draugiškumo tematika. Visą savaitę vyko žaidimas „Slaptas draugas“ – kiekvienoje klasėje organizuotos įvairios gerumo akcijos, dovanojamos netikėtos dovanėlės. IIag klasės mokiniai lankėsi Merkinės pagrindinėje mokykloje. Su PU grupės mokinukais piešė draugystės knygą ir žaidė.

„Šulinio“ info



„Tolerancijos taurės“ prizininkų komandos



Mokinių taryba dalija Ž. Lukaševičiūtės, IV g kl., sukurtas emblemas
Vytauto Černiausko nuotraukos



„Sveikuoliukų šventė“ pasižymėjo puikia nuotaika ir draugiškumu
Jolitos Šmitaitės, IIIg kl., nuotraukos

Būreliai

Mūsų gimnazijoje yra netgi 24 būreliai! Tai galime laikyti tikru džiaugsmu mokiniui, pasirinkimas tikrai labai įvairus. Tik gaila, jog dauguma, užsirašę į daugelį būrelių, apsilanko tik keliuose iš jų. Gimnazijoje daug būrelių susijusių su muzika bei sportu, jie lankomiausi. Muzikinio pobūdžio būreliai: „Gitaros stygos“, „Solinio dainavimo būrelis“, „Jaunimo ansamblis“. Sportiniai būreliai mokiniams: „Mažieji sportininkai“, „Sportiniai žaidimai“, „Drąsūs, stiprūs, vikrūs“. Taip pat nėra kiek ne mažiau svarbus būrelis gimnazijai – „Foto blyksnis“, kuris dovanoja daug renginių nuotraukų gimnazijos tinklalapiui. Būrelis, reikalaujantis daug atsakingumo bei laiko, – „Šulinys“. „Šulinio“ komanda nuolat rašo straipsnius aktualiomis mokiniui temomis, aprašo kai kuriuos gimnazijos renginius, kuria intriguojančias istorijas ir viską sudeda į laikraštį „Šulinys“. Dar vienas nuostabus būrelis „Improvizacijos“, kuris pradėjęs veikti pernai metais mokinius tiesiog pakerėjo, o dabar jau toks entuziazmas slobsta. Taip pat svarbūs yra šokio būreliai: „Sukčius“, „Šokame valsą“,

kurie kuria savitą šokančios mokyklos veidą. Dar noriu paminėti tyrėjų būrelius: „Fotoniečiai“ ir „Jaunasis tyrėjas“.

Būreliai svarbūs ne tik mums, t.y. mokiniams, bet ir mokytojams. Mokytojams prireikia daug pasiruošimo naujai būrelio pamokai, iš jų nuolat reikalaujama naujų, įdomių, viliojančių idėjų. Mokytoja Rita Černiauskienė papasakojo, kaip atsirado būrelis šulinys. Pasirodo, nuo 2000 metų 9 klasei mokytoja turėjo vesti lietuvių kalbos modulį, kuris vėliau pavirto į būrelį. Laikraščio pavadinimas susijęs su žargoniškai vadinama mokykla „šulė“ – iš čia „Šulinys“, nuolat pildantis savo vandenį.

Tačiau kodėl mokinių lankymasis į būrelis vis retėja? Mokiniai teigia, jog pritrūksta kantrybės, be to, papildoma veikla visada reikalauja kūrybiškumo, atkaklumo. Tad matome, jog vien tik noro nepakanka. Todėl siūlyčiau prieš pasirenkant būrelį pagalvoti, ar tikrai to nori, ar suspėsi, ar būrelis nepabos, ar nenusivili savimi.

Inesa Sinkevičiūtė, 8 kl.

Nuotraukoje: mažųjų teatro „Pelėdžiukas“ aktorai mamų dienų šventėje





Koks jūsų pomėgis?

Pomėgis – tai dalykas, kuris yra būtinas kiekvienam žmogui, kad šis galėtų atitrūkti nuo nykios kasdienybės ir džiuginti save, patirdamas laimę. Apklausus keletą mokytojų išaiškėjo jiems būdingi laisvalaikio pomėgiai: dainavimas, maisto gaminimas, meistravimas, mezgimas, įvairių rankų darbo gaminių kūrimas, netgi puodelių kolekcionavimas. Tarp apklaustųjų mokinių dominavo buvimas su draugais ir kompiuterinių žaidimų žaidimas. Kadangi man pasirodė, jog mokytojų pomėgiai įvairesni, tai šiame straipsnyje būtent apie juos papasakosiu plačiau.

Išskirtinis pomėgis – kolekcionuoti kelioninius puodelius, bent jau aš sutinku pirmą tokį žmogų. Tai mokytoja Rita Černiauskienė. Užklausus mokytoją, kodėl ji tai daro, išgirdau tokį atsakymą: „Idėja kilo dirbant Vilniuj, mokykloje, kai visiems vaikams daviau atsigerti iš skirtingų puodelių.“ O šiuo pomėgiu mokytoja susidomėjo 1995 metais, už šimtą kronų Prahoje nusipirkusi suvenyrinį puodelį su Čekijos dailininko smagiu paveikslėliu: ant debesėlio skrendanti besišypsanti princesė. Kodėl gi neužtenka vien darbo ir šeimos? Na, žinoma, pomėgiai priduoja gyvenimui skonio, lieka mažiau laiko kvailiems mąstymams. Šia puodelių kolekcionavimo idėja, manau, gali pasinaudoti daugelis, dar ieškantis naujos veiklos.

Mezgimas dar vienas pomėgis. Šiuo pomėgiu

mokytoja Jurgita Lukšienė susidomėjo dar mokykloje, nes mezgimas ramina nervus, todėl šio užsiėmimo jai ir reikia, kad pailsėtų.

Apklausus mokytoją Elvyrą Kašėtienę išsiaiškinau, kad jai patinka kruopščiai gaminti įvairius rankų darbo dirbinius. Mokytoja jau septintoje klasėje pradėjo domėtis siuvinėjimu, mezgimu. Toks pomėgis jai irgi padeda nuraminti nervus ir, žinoma, visada yra malonu padovanoti savo rankų darbą žmogui, išreiškiant savo meilę. Šiuo metu mokytoja Elvyra daugiausiai laiko skiria naujai atrastai darbui – kvilingui. Tai tokia meno rūšis, kai siauros popieriaus juostelės susukamos į ritinėlius, šie yra formuojami į įvairias figūras ir tokios detalės suklijuojamos į vientisą kompoziciją. Tokiu būdu sukuriama nuostabių vienetinių atvirukų, akį džiuginantys paveikslėliai. Manau, ne vienas džiaugtumėmės tokį darbėlį gavę dovanų.

Kai žmogus tampa suaugęs, laikas malonumams – pomėgiams tampa ribotas. Jis yra užpildytas pareigomis ir įsipareigojimais, bet vis dėlto žmogus turi rasti laiko tam, ką nori daryti, kad būtų laimingas.

Gabrielė Lukšytė, 8 kl.

Nuotraukoje: matematikos mylėtojai nepraleido progos pasinaudoti galimybe sudalyvauti matematikos mokytojų organizuotoje popietėje „Matematikos labirintai“



Jaunųjų istorikų šventė gimnazijoje



Balandžio 25 d. gimnazijoje vyko jaunųjų istorikų šventė „Per istorines epochas – LDK: pagonybė“. Šventėje dalyvavo Merkinės, Žilinių pagrindinių mokyklų, Matuizų, Panočių, Senosios Varėnos A. Ryliškio vidurinių mokyklų, Varėnos „Ažuolo“ ir mūsų gimnazijos komandos. Kiekvieną komandą sudarė šeši 8 – 10 klasių mokiniai. Renginio metu mokyklų atstovai pristatė namų darbus, kuriuose apžvelgė pagoniškąją savo krašto istoriją, porino su ja susijusias sakmes, supažindino su senoviniais vietovardžiais. Vėliau vyko viktorina, kurios metu buvo galima užduoti klausimą priešininkei komandai, buvo piešiami įvairūs mitologiniai personažai, vyko žaismingi jų pristatymai. Pertraukėlės metu visi dalyviai turėjo progą pasidainuoti kartu su Merkinės jaunimo etnokultūros klubo „Kukumbalis“ nariais. Šventei pasibaigus dalyvių laukė apdovanojimai, kuriuos įteikė Gimnazijos direktorė Regina Sakalauskienė bei šventės organizatoriai, istorijos mokytojai – Eimantas Vitkauskas ir Saulius Taraila. Po apdovanojimų jaunieji istorikai iškeliavo į ekskursiją po Merkinę, kurią vedė Merkinės kraštotyros muziejaus direktorius Mindaugas Černiauskas.

Vytautas Černiauskas,
neformalaus ugdymo organizatorius

Jolitos Šmitaitės, IIIg kl., nuotraukos

KĄ MUMS REIŠKIA APKALBOS?..

Turbūt dauguma esame patyrę šį nemalonų jausmą viendėl to, kad kitam žmogui nepatikome. Taučiau ar jo pyktis ir išsakyti žodžiai nesukels daugumai nemalonaus jausmo? Jausmo, kurį pajuntame tada, kai išgirstame tai, ko mažiausiai tikėjomės... Galbūt tada apkalbinėtoji ir bus lengviau, bet ar jis pagalvoja, kaip jaučiasi, tiesiogine to žodžio prasme, jo pykčio auka? Manau, jog ne, nes dabar kiekvienas stengiasi apginti savo nuomonę, nors ji ir nėra teisinga. Galbūt būna ir taip, jog pasakome daug dalykų, apie tai visai nepagalvoję. Tik tiesa ta, kad

pasakyti žodžiai atgal nesugrįžta. Ir vėliau gali būti be galo skaudu, dažniausiai kaltinami kiti asmenys, kurie dėl to visiškai nekalti. Ir tiesiog pats apkalbinėtojas nesupranta, jog jis dėl to kaltas, kad dabar žmogus, kurį jis įžeidė, net nenori su juo kalbės vien dėl to, kad apkalbos tęsėsi vėl ir vėl... Tačiau jis to nesupranta, nes visados stengsis apginti save ir savo išsakytus skaudžius žodžius. Na, o dabar pagalvokime, ką patys blogo esame pasakę kitiems? Galbūt dar ne vėlu viską ištaisyti?

Inesa Sinkevičiūtė, 8 kl.

Emilijos Rožankevičiūtės, 8 kl., nuotr.



